

RENDABILITZAR LA DESPESA

Amb aquest any que se'ns en va, deixem enrere un període de temps que passarà a la història caracteritzat, entre d'altres coses, per les grans i ambicioses obres urbanes realitzades i, gairebé com sempre, aquí i a qualsevol país del món, ha calgut l'estímul i la justificació de dos esdeveniments importants: els Jocs Olímpics i l'Exposició universal.

És cert que han estat dues ciutats concretes, Barcelona i Sevilla, les beneficiades quasi en exclusiva, però hem de convenir que no valia, en aquesta ocasió, allò de la "xocolata per a tothom"; els recursos són limitats i les oportunitats també. Una altra cosa serà discutir si el país es podia permetre la coincidència, però això és un tema en el que no interessa entrar ara i aquí. El que és evident és que la història de l'urbanisme és plena de precedents com el nostre.

És clar que el fet d'haver estat agraciades amb l'important esforç econòmic, públic i privat, que han suposat ambdós esdeveniments suposa, per a les dues ciutats, l'acceptació d'una responsabilitat inqüestionable.

En ambdós casos, s'ha aconseguit un avenç qualitatiu i quantitatiu de molts anys en la millora de la qualitat de vida, amb tot el desfasament que es vulgui en relació a altres mancances que encara es mantenen tant a Barcelona com a Sevilla.

El cas és que ara ens toca demostrar que la inversió realitzada no ha estat en va, i en això si que, lamentablement, no podem argumentar que existeixin massa precedents com ara el que registra la nostra història antiga i recent.

No voldriem portar malastrugança però, en principi, existeixen temors fonamentats que les coses no van com desitjaríem. És cert que els Jocs i l'Expo tot just s'han acabat, però la incertesa d'una Vila Olímpica desocupada, d'unes instal·lacions esportives sense un programa d'utilització definit, d'una Illa de la Cartuja desmantellada i amb unes perspectives d'ocupació insegures, fan témer un deteriorament de l'obra urbana per falta d'ús.

Sí que cal amb urgència una actuació decidida de l'administració pública, però també, i sobretot, una conscienciació de la societat per tal de preservar, enriquir i donar vida al que ara és encara un escenari magnífic, però que el pas del temps pot convertir en una ruïna lamentable que, ni tan sols, tingui cap valor històric.

La despesa s'ha fet i no és hora de posar-la en qüestió, el que cal és rendabilitzar-la tot fent-la útil.

J.G

RENTABILIZAR EL GASTO

Con este año que se nos va, dejamos atrás un período de tiempo que pasará a la historia caracterizado, entre otras cosas, por las grandes y ambiciosas obras urbanas realizadas y como casi siempre, aquí y en cualquier país del mundo, ha sido necesario el estímulo y la justificación de dos importantes acontecimientos: Los Juegos Olímpicos y la Exposición Universal.

Cierto que han sido dos ciudades concretas, Barcelona y Sevilla, las beneficiarias casi en exclusiva, pero se ha de convenir que no valía, en esta ocasión, lo del "chocolate para todos"; los recursos son limitados y las oportunidades también. Otra cosa será discutir si el país podía permitirse la coincidencia, pero esto es tema en el que no interesa entrar aquí y ahora. Lo que es evidente es que la historia del urbanismo está plena de precedentes como el nuestro.

Está claro que el haber sido agraciadas con el importante esfuerzo económico, público y privado, que han supuesto ambos acontecimientos supone, para las dos ciudades, la aceptación de una responsabilidad incuestionable.

En ambos casos, se ha logrado un avance cualitativo y cuantitativo de muchos años en la mejora de la calidad de vida, con todo el desfase que se quiera en relación a otras carencias que aún se mantienen tanto en Barcelona como en Sevilla.

El caso es que ahora toca demostrar que la inversión realizada no ha sido baldía, y en esto si que, lamentablemente, no podemos argüir existan demasiados precedentes como el que registra nuestra antigua y reciente historia.

No somos agoreros pero, en principio, existen fundados temores de que las cosas no van como sería deseable. Es cierto que los Juegos y la Expo acaban de finalizar, pero la incertidumbre de una Villa Olímpica desocupada, de unas instalaciones deportivas sin un programa de utilización definido, de una Isla de la Cartuja desmantelada y con unas perspectivas de ocupación inseguras, hacen temer un rápido deterioro de la obra urbana por falta de uso.

Urge una decidida actuación de la administración pública sí, pero también, y sobre todo, una concienciación de la sociedad a preservar, enriquecer y dar vida a lo que ahora es todavía un magnífico escenario, pero que el paso del tiempo puede convertir en una lamentable ruina que ni, tan siquiera, tenga valor histórico.

El gasto está hecho y no es hora de ponerlo en tela de juicio, lo que corresponde es rentabilizarlo haciéndole útil.

J.G.

